

ving van het dadaïstische standpunt gegeven. Ik laat het hier, in de, in het tijdschrift De Stijl verschenen vertaling, gedeeltes-
lijk volgen:

»Identiteit, simultaneïteit (gelijktijdigheid) en spontaneïteit vormen de drie-eenheid van de dadaïstische levensbeschouwing en ik ben er zeker van, dat deze levensverklaring berustende op de relativiteit van alle standpunten, een levensbeschouwing, waarin de tegengestelden aan elkaar gelijk zijn, binnen afzienbaren tijd, de ruimte waarbinnen onze planeet zich handhaaft zal overwinnen.

Het dadaïsme is de realiteit van den geest. Hierin is het onmogelijke mogelijk. Daarom is de geest slechts door het onmogelijke uit te drukken. De dadaïst, — de naam »dada«, drukt reeds de sprakeloze erkenning van het bestaan uit — schept uit de negatie van elke traditioneele, vastgestelde, steriele realiteit het »ja« van zichzelf, in onmiddellijk en onafscheidelijk verband met alle tijd-ruimtelijke gebeurtenissen en verschijnselen. Niet aan tijd en ruimte gebonden, leeft de dadaïst het positief-negatieve, het ja-nee, het volledige het gisteren-morgen en in de stoute vlucht van zijn schepende verbeelding, plaatst hij de tegengestelden direct nevens elkaar.«

»Hij is niet bemiddelaar tusschen a en z, maar hij is az. Hij zegt niet: ik lig hier in mijn bed en buiten »mij« rijden de vrachtwagens, omnibussen, auto's en treinen, jankt een hond of schreit een kind enz., maar hij is er zich van bewust, dat dit alles tegelijkertijd met dezelfde snelheid, in hetzelfde tempo en met dezelfde intensiteit plaats grijpt. Hij zoekt voor dit gebeuren (zichzelf, bed, buiten, vrachtwagens, omnibussen, auto's, treinen, hond, kind enz.) geen analoge voorstelling, geen theorie, zelfs geen synthese, maar hij doordringt wezenlijk, de zintuigelijke en buitenzintuigelijke gewaarwordingsfeer.

Hij ziet van een imitatieve, futuristische uitdrukking van het leven geheel af. Kunst is hem: leven in ordelooze a-naturalistische verschijning, onevenwichtig rapport met de materie als contrast op kosmische statica, in welke laatste de natuur zich begrenst, maar waartegen de geest zich voortdurend verzet.«

Hadden vroegere generaties de kunst als een fetisch tegenover zich gesteld, de dadaïst acht kunst niet belangrijker dan rekenkunde, handel of sport. De esthetische levensopvatting, die op de religieuze gevolgd is, heeft de menschen verplaatst in een toestand van droomerige passiviteit. Voor den dadaïst schuilt hierin de oorzaak eener toenemende moedeloosheid: de mensch is angstig geworden spontaan op het leven te reageren.

Europa is gedompeld in een pessimisme dat het vroeg of